

Подсетник 1

Рансодија у сивом

Господње су године 2024/5. у Србији, и текућа већ узима маха. Од стране појединих читача знакова времена, година 2025. је најављена годином упечатљивих догађаја широм света; како у животу појединаца, тако и народних скупина и целина. Пратећи и доживљавајући догађаје током њеног првог месеца као да се обистињују најављена предвиђања која, наравно, нису нимало непредвиђена односно непланирана, тј. нережирана!

Широм целовите Републике Србије Српски народ излази на улице градова и проводи време на њима; штавише, он их запоседа; баш као што запоседа и већину установа: школа, универзитета, клиничких центара, политичких и страначких институција и просторија... слободан и расположив простор и површине, те саобраћајна чворишта и мостове... Свуда људи (основци, средњошколци, студенти, наставници, професори, земљорадници, трудбеници, медицинари..., мало и велико, незнано и знано, опозиционари...). Сви они испољавају своје идеје и гледишта, лица, карактере и душе, и попут Диогена из Синопе, са светиљкама у рукама, дању и ноћу, као да траже човека у себи, у другима, у најодговорнијим личностима српског народног бића; они траже неко ново друштвено уређење, и бољи животни стандард и перспективе.

Сва описана и подразумевана стања данас, 2024/2025. године сада и овде, до у танчине кореспондирају са целокупном стварношћу настајалом марта фамозне 1991. године код Теразијске чесме и 5. октобра 2000. године пред Народном Скупштином, а што обухвата размеђе двају векова. Шта се тада догодило и догађало у народу и са народом, свима нам је познато, понајпре нашој грбачи! Да ли ће се и овајпут исто догодити остатку грбаче Српског народа, с обзиром да се може говорити о

стапању трију одисеја у једну, пресликавању трију драматуршких збегова у један ка обећаној земљи?! – О чему је дакле реч, и о чему ће се говорити, или дрвити, само ће нам се касти! Него, неће ли нас ово и коштати врага и по?!

Која је црквена личност са интегритетом, чак с ореолом тада изашла пред сав Српски народ окупљен на Теразијама, да изрекне благо и отачко, а ипак тврдо слово?! Био је то Његова Светост Архиепископ Пећки, Митрополит Београдско-Карловачки и Патријарх Српски Господин Господин Павле! Неко ко је „*сада члан Небеског Синода*“. У том часу, у покушају да изазову жељени ефекат мирног разлаза, Његове речи о мирном разговору и договору ради решавања тако важних питања, те самим тим и питања разилажења скупа, и у првом, и у другом покушају одјекнуле су тако, да су одмах произвеле звиждуке и одбацивање! А он је на то овако казао: *Свако да обавља своју дужност пред Богом, Светим Савом и народом. Ми рекосмо и душу спасисмо!!!*

Да ли је Његова Светост Патријарх Српски Павле икако размишљао и говорио о вековним невољама опстанка Српског народа?! Јесте и размишљао и говорио о томе:

„Наш јавашлук је плод наших историјских невоља. Не ради се о томе да ми не бисмо знали да се и литургијски и духовно васпитамо и образујемо и подигнемо. Знали бисмо ми то! Него је реч о томе да се Српском народу то не дозвољава, и да он нема времена за све побројано. Његов напредак у свему ограничен је на време између два напада на њега, на два збега, на два ропства, на две буне, на два ослобођења, на опет испочетка: на две окупације, два устанка, два рата, две страдије или покоља...“ Ето дакле узрока нашем јавашлуку; ето и наших историјских неприлика до овога часа.

А како ми у вези са претходним речима сагледавамо лик Његове Светости Архиепископа пећког, Митрополита

Београдско-Карловачког и Патријарха Српског Господина Господина Порфирија?! Свакако не као неко ко би му био лични портпарол и носилац фанфаре! Јер ми нити смо му прво, нити му чинимо друго. И зашто бисмо трошили своје време на томе?! Него оно што смо видели и чули, сазнали и закључили, то објављујемо:

Оволика навала стране и домаће силе покренуте против Цркве и Патријарха, није досад запамћена. Овај маљ саблазни покренут да погоди Цркву и Патријарха није се оволико осећао ни у „временима сивих мантила“, када су за време нашег студирања на Богословском факултету људи који су те сиве мантиле носили, киднаповали понеког колегу, рецимо брата Драгана, и одводили их у нама непознатом правцу, а да их ми никада више нисмо ни видели ни срели... Ко све није орао бразде по овом народу, шта све није сејао по њему...? Шта све није ницало из њега, каквога све плода и расплода он није доносио..., питамо и питамо?!

Нећемо да помишљамо да наш Свјатјејши Патријарх нема снаге да поднесе и претрпи овај час помрачења, и небивалих саблазни. Јер, он још није ни распаковао свој путнички кофер, а већ је с његове стране учињено толико да би се тиме могло испунити целокупно преостало време његове службе, тј. једног Патријарха: његов силазак у народ, боравак у њему и пастирска одговарања његовим потребама, све до добровољног давања крви; решење Македонског раскола; решење црквеног проблема у Паризу; санирање кризе у Америци и враћање ствари у канонски поредак; непоколебив црквени став у вези са тзв. ПЦУ; одолевање претензијама Цариградског Патријарха; устоличење Цетињског Митрополита у немогућим условима; лично устоличење у Пећкој Патријаршији..., и све остало злата вредно, а Самоме Богу познато! И све то на незлобив начин!

Христос је заиста страдао, и то путем неизрециво бруталних мука. Зато нам је све толико болно у вези са страдањима „народа

који не зна Закон“... Мојсије је разбио плоче Закона Богом написане зато што је у подножју брда његов изабрани народ почео да се клања Златном телету; Мојсије није ушао у Обећану земљу због зановетала око себе који су га смутили да не ода најпре Богу хвалу и славу; Исаија је преструган, Јеремија каменован, Језекиљ растргнут, Данило бачен лавовима у јаму... И други, наши Оци пострадали су од домаће руке и црквене вересије: Варнава, Николај, Викентије, Јустин, Герман... Зато у току свега овог и оваквог дешавања и након њега, *неће тек тако Бог дати Порфирија Свог!*

У међувремену и до овог часа Патријарх Порфирије само је повећавао своје архипастирске подвиге и проширивао меридијане пастирствовања и црквеног назидатељства. А оно што смо сви морали запазити као главне црте његовог карактера, или сталног душевно-духовног стања јесу: молитва, милосрђе, добротинство, лакоћа заједницења, литургисање, беседнички полет, мајсторско вођење саборских и синодских седница, тактичност и расуђивање, и опет тајни подвизи, и боме, његова дуготрпељивост. Али зашто бисмо само ми говорили о томе када је све јасно видљиво?!

О његовом овогодишњем Крсном Имену у Светосавском Дому, у језгровитом разговору о садашњем свенародном дешавању, изнели смо му своје созерцање ситуације овим речима:

У нас једну, две или више групација стварају страни и домаћи мешетари и режисери ради зађевица, које зађевице онда прерастају у надгорњавања, заваде и крвопролића. На тај начин нас наши усређитељи дарују братоубилаштвом, а затим ће нас мирити тако што ће нам наплаћивати мир, живети од нас као дембелани и утеривачи дугова, у чему ће им помагати фаланге муфтарара или невладиних организација и медијских плаћеника. Зато су нам и леђа сва изорана.

Тој вештини уздужног и попречног браздања по бићу нашег Српског народа данак одскора узима и тзв. *теологија бунта*?! Када је иста убрзо у пракси скинула маску са себе, она се показала насилном и фалсификаторском, односно новим издаваштвом неоаријанизма и свих осталих јереси. Зашто и осталих?! Зато што су све јереси, баш као и све врлине, повезане као ланац. Када се ухвати једна карика било једног било другог, ухваћен је цео ланац! У вези са тим стоји и чињеница да ако данас издаш истину у малом, сутра је већ издаћеш у целини! У Српском народу пак одвајкада се знало за последице кривога зборења и делања у вези са црквеним светињама: *Ко се греши о њих, уста и врат ће му се окренути унатраг, на леђа.*

Завршили бисмо своје досадашње исповедно казивање овим речима.

Знајући за докторску упућеност Свјатјешег Патријарха Порфирија у целокупно богословље апостола Павла, није нам тешко погодити да се он надноси и над следећим стиховима, јер се речено у њима тиче и њега, и свих нас: *Да... заповедиш некима да не уче друкчије. Нити да се баве бајкама и бескрајним родословима, који више наводе на препирке неголи на служење Богу у вери. А циљ заповести јесте љубав од чиста срца и добре савести и нелицемерне вере, од чега неки одступише и скренуше у празнословље, желећи да буду учитељи закона а не разумеју ни шта говоре ни шта тврде (1. Тим 1, 3-7). Молим, дакле, пре свега да се чине мољења, молитве, прозбе, благодарења за све људе, ... и за све који су у власти, да тих и миран живот поживимо у свакој побожности и честитости. Јер је ово добро и угодно пред Спаситељем нашим Богом, Који хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине (1. Тим. 2, 1-4).*

Сваком нашем младом човеку пак обратили бисмо се речима да *нико не презире твоју младост (1. Тим. 4, 12),* а ти да

чуваш свој ум и срце, душу и тело слободним за Господа, да не би био изигран и преварен од стране варалице који обмањује и вара васколики свет! Зато првенствено узрастати у врлини! Тако нам Бог сваке врлине помогао! *Ја рекох пред Богом и Светим Савом, и душу своју спасох!*

Архиепископ и Митрополит крушевачки Давид

2.2.2025.

У Крушевцу